

Farul Creștin

REVISTĂ RELIGIOASĂ CREȘTINĂ BAPTISTĂ

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

ABONAMENTUL :

Pe un an 180 Lei, pe 6 luni 95 Lei
In străinătate 400 Lei

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA :

Arad, B-dul Regele Ferdinand No. 65

Inscris la Trib. Arad secția III.

No. 6/1939

Girant responsabil : N. ONCU

PÂINEA VIE

„Eu sunt Pâinea vie, care
s'a pogorât din cer.”
Ioan 6, 51.

Dumnezeu are grije de creaturile Sale dragi. Orice s'ar spune, orice s'ar scrie, dar dacă ne-am uita cu atenție în trecutul omenirii, dacă am deschide bine ochii, am vedea că mâna lui Dumnezeu e prezentă în istorie. El e Tată, dragostea Sa e cu mult mai mare, mai caldă și mai darnică. El nu pierde fără vină pe nimeni, nu se place în moartea păcătosului, nu se ceartă fără încetare. În pustie grija Sa e cunoscută clar, El dă mana în fiecare dimineată, un fel de pâine din cer, zilnică, ca poporul să nu ducă lipsă. Și trebuie să observăm că ceace ne dă El, e mai bun ca ceace avem noi, mana avea gustul de turtă cu miere. Grija Tatălui însă nu e numai pentru pâinea noastră cea de toate zilele, ci ea ne dăruiește și hrana sufletească. El știe că înlăuntrul nostru avem nevoie de astfel de hrană.

Psalmistul simțea această nevoie și se roagă: „După cum cerbul dorește izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul meu pe Tine.” Ce adevăr! De câte ori nu simțim și noi această nevoie. Suntem goi înlăuntrul nostru nu avem nimic. Tatăl nostru s'a îngrijit de această hrană, El ne-a trimis Pâinea pogorâtă din cer.

Descoperirea această făcută aici de Isus, ne arată una din cele mai mari slujbe pe cari a avut-o. El a venit să caute și să mântuiască ceace era pierdut. El a venit să pătimească și în moartea Sa să ne ridice de sub osânda păcatelor noastre. El a venit ca oile Sale să aibă viață. Și viața cere hrană, pâine zilnică. Iată că

aici în textul nostru El ne arată că e „Pâinea vie pogorâtă din cer.” Suntem fericiți pentru că ne-a iubit și a murit pentru noi, suntem fericiți că ne însoțește pe drumul vieții și suntem fericiți că El e Pâinea vie cu care ne putem hrăni sufletele noastre.

El e Pâinea noastră sufletească. Am fost odată într-o biserică, unde predica un predicator bun, cu talent oratoric, dar nu predica despre Isus, ci despre altele. Am ieșit din biserică gol, cum am intrat. Altă dată am fost la o altă biserică, a cărei predicator nu știa prea multe, dar a predicat pe Isus Cel crucificat și am ieșit de acolo hrănit, înviorat și întărit. Sufletele noastre nu se pot hrăni decât cu Isus.

În cuvintele Sale, Isus ne descoperă că, **El e Pâinea vie!** Ap. Pavel scrie: „Eu pot totul prin Hristos, care mă întărește.” Noi fiind supuși firii noastre pămânesti, suntem în viața noastră spirituală niște neputincioși, dar „dragostea lui Isus ne constrânge.” Ea ne face să trăim o viață sfântă și de copil al Tatălui.

Iată una din cauzele, pentru care noi nu suntem spirituali. Nu ne hrănim. Ori nu știm că un om care nu se hrănește, slăbește. În bujorarea obrazilor se duce, vioiciunea și expresiunea feței pierd, devine mai ușor, mai fără putere. Așa e și cu cele spirituale. Dacă noi cetim toate cărțile, numai Biblia nu, dacă vorbim de toate, numai de Isus nu, dacă ne hrănim cu de toate, numai cu Isus nu, atunci desigur nu suntem tari, ci slabi și fără putere.

Fratele meu, te plângeai că nu știi de ce nu ai mai multă vlagă spirituală, că, nu știi de ce ești așa

de repede biruit. Iată cauza. Nu te hrănești în viața spirituală. Prea puțin gusti tu din Pâinea vie, pogorâtă din cer.

Ce mângâiere avem aici! Isus e Pâinea vie venită din cer pentru hrana noastră. Fiecare din noi putem să-L avem ca al nostru. De multe ori în multe vremuri oamenii au vrut să facă monopol din Isus, dar slavă Domnului El e pentru toți. Mana din pustie putea fi culeasă de oricine. Cu Isus se poate hrăni oricine. Suflete al meu! De ce lîhnești și rabzi? Vino la Isus și prin El vei fi hrănit cu îndestulare.

Tot din cuvintele Domnului aflăm că, El e „Pâinea vie pogorâtă din cer, adică la un suflet dela Dumnezeu, hrană dela Dumnezeu. Ce binecuvântare! Tatăl se îngrijește de copii Lui. Și ce grijă. El știa că sufletele noastre nu pot găsi aici nimic bun pentru ele, deaceia pentru ca să putem fi biruitori, ne trimite Pâinea vie din ceruri.

De câte ori suntem noi goi și flămânzi, de câte ori nu avem nici o vlagă și putere în noi, și totuși dăm cu piciorul, nesocotim harul acesta divin, Pâinea aceasta din cer.

Suflete al meu, tu ai nevoie de această hrană, nicăiri pe pământ tu nu vei putea fi hrănit, nu se află aici o altă hrană pentru tine, deaceia te rog cu toată căldura, vino la Isus. Vino, vin și nu sta în foamea și în nevoia ta. În El vei fi hrănit și întărit pentru a trăi o viață biruitoare.

de Alexa Popovici

Farul Creștin

Foarte religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet

Anul IX. No. 48 Sâmb. 29 Nov 1941

Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 180 lei, pe 6 luni 95 lei.

În străinătate 400 lei.

În Statele Unite dublu.

Nu se primesc abonamente decât cu trimiterea banilor înainte.

Adresa de Administrație

Arad, Bul. Reg. Ferdinand 65

Casier: N. GAGU Arad, Str. Blanduziei 4

DELA REDACȚIE

Se apropie sfârșitul anului, când trebuie să reînnoiești abonamentul. Pentru a fi mai ușor, sfătuim pe iubii noștri cititori să înceapă să adune bani de pe acum. De exemplu să pui câțiva lei în fiecare zi de o parte, până la anul nou ai adunat destul ca să poți plăti abonamentul și atunci nu vei întârzia cu trimiterea banilor. Căci nu știu poate tocmai atunci să fi lipsit de bani și neavându-i nu poți trimite și astfel vei fi lipsit de revistă. Nu uitați proverbul românesc: „Picătură cu picătură și strop cu strop, fac al mărilor potop.” Învățați să nu întârziati cu trimiterea abonamentului, e mai bine și pentru noi și pentru Dvs. Noi vom putea face la timp înregistrările, iar Dvs. veți primi la timp revista.

Pentru anul viitor avem un program, îndrăznim să spunem, mai bogat ca în anul acesta. Vom da un material din ce în ce mai bogat și mai interesant. Deaceia nu uitați să trimiteți din timp abonamentul. Căci numai acei ce trimit banii, vor primi revista. Banii se trimit la casierul nostru N. Oncu, str. Blanduziei 4, Arad.

Am vrea foarte mult ca acum de anul nou să ne putem mări numărul de abonamente. Vrem să dobândim încă mulți abonați noi. Sunt încă foarte multe familii, cari nu au abonat Farul Creștin, deaceia rugăm în mod stăruitor pe toți cei ce iubesc lucrarea Farului, să caute să ne facă noi abonamente, și să facă oricât de multe.

„Salvați sufletele noastre!”

În timpul din urmă, strigătul acesta a fost repetat în nenumărate rânduri de către cei ce își petrec viața pe apă. De îndată ce vaporul s'a lovit de o mină sau a fost atins de o bombă aruncată din avion, telegrafistul începea să dea acest strigăt prin semnalele S. O. S. E ultimul lucru pe care îl poate face pentru salvarea echipajului. Dacă se găsește un alt vapor în apropiere, care, imediat ce primește semnalul, să plece la locul cu pricina, ei poate vor fi scăpați; altfel pierzarea e sigură. Viața lor, deci, e în mâna celor din jur.

Tot așa e și în lumea spirituale. Pe marea vieții, mii de suflete se luptă cu valurile păcatului. Puterile lor i-au părăsit. Moartea veșnică îi amenință, e gata să-i înghită. Atunci de pe buzele lor se desprinde același strigăt pătrunzător: „Salvați sufletele noastre.” Da, acesta e strigătul unei lumi pierdute. Foarte puțini însă și-au dat seama de importanța lui.

Dacă stai și te gândești puțin, vei înțelege că acest strigăt arată starea disperată în care au ajuns. Ei ar fi vrut să ocolească aceasta, dar n-au mai putut.

Din lăuntru lor a izbucnit acest strigăt fiindcă au intrat prea la adânc. Tărâmul cu viața liniștită e departe, departe. Dela început au vrut să facă numai o baie în apele păcatului. Aveau de gând să stea mai la margină, dar plăcerile de o clipă ale păcatului i-a făcut să înainteze mai la adânc. De odată curentii păcatului i-a luat. Ei nu mai pot face ce vreau, ci sunt duși de valuri. Dacă stai de vorbă cu un bețiv, vei afla că nici el de prima dată, când a început să bea, nu s'a gândit că o să ajungă în șanțurile pline cu noroi. Tot așa cu tânăra decăzută și atâția alții.

Altceva ce îi face disperați e faptul că toate încercările lor nu folosesc la nimic. Ei își văd pierzarea cu ochii. Știu că și banii nu-i pot scăpa din această stare. Și, în spaimele morții, încep să tipe după ajutor. Dar cine îi aude? Sunt atâția în jurul tău, o frate, de aceștia. Ce vei face?

Apoi strigătul acesta mai arată valoarea ce e în pericol. Observați

cuvintele: „sufletele noastre”. E vorba deci, de ceva propriu.

Și sufletul — a spus Domnul Isus — e mai scump decât toată lumea. Ce ar putea omul să dea în schimb pentru sufletul său? El e cea mai mare bogăție a noastră.

Asta fiindcă e veșnic. Banii se risipesc și nu-i mai ai. Lumea la rândul ei va pieri. Cerul va trece. Sufletul însă va rămâne. Prin umblările păcătoase omul ajunge să fie în pericol cu sufletul. Și când își dă seama, începe să strige. Se poate, fratele meu, să rămâi nepăsător? Nu te înduioșează strigătul? Înțelege că e vorba de o valoare mare, de ceva veșnic. Dacă alții sunt gata să se arunce în foc sau apă pentru ca să salveze lucruri de mică importanță și trecătoare, oare tu să nu te arunci ca să salvezi suflete veșnice pentru Domnul Isus? Avem atâția tineri și membri în bisericile noastre, cari se pare că nu înțeleg acest strigăt. De multe ori prieteni și chiar cei din casa ta se luptă cu moartea și strigă după ajutor. Aruncă-te și vei salva ceva veșnic.

Un alt lucru, care se ascunde în acest strigăt e **dorul lor după viață**. Ei nu mai doresc avere, plăceri, onoare, înțâietate, etc. Un singur gând doar îi preocupă. Vreau să fie salvați. Ar da orice, numai ca să nu se piardă sufletul.

Doresc viața pentru că acum sunt **convinși cum trebuie să o trăiască**. Văd bine până unde au ajuns cu păcatele lor. Se înspăimântă, dar e prea târziu. Ei nu se mai pot salva. Acum știu bine ceea ce nu trebuia să facă. Ah, dacă ar fi salvați, ar trăi o altă viață.

Cu dorul acesta ei apelează la tine și mine. „Salvați-ne” — e rugămintea lor. Noi avem posibilitatea să-i scăpăm. De voința noastră atâră viața lor veșnică. Asta arată și o răspundere mare. Mulți vor merge în iad din cauza că tu nu le-ai întins o mână de ajutor ca să-i conduci la Domnul Isus. Și va trebui să dai socoteală de aceasta. „Salvați sufletele noastre e strigătul celor pierduți. Să

(Continuare în pag. 7-a)

„Isus a zis: Eu sunt învierea și viața”. Ioan 11:25.

Ferestrele cerurilor

„Aduceți la casa vistieriei... puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul, și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgăzurile cerurilor, și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare.” Maleahi 3:10.

Priviți o casă, o biserică, o clădire, că are ferestre. Pe aceste ferestre se varsă înăuntrul clădirii lumina, aerul și căldura. Casa fără ferestre e izolată și nesănătoasă.

În textul nostru, în traducerea noastră, ideea din original e tradusă cu cuvântul „zăgăzurile.” În alte traduceri e cuvântul „ferestrele.” Dar și într'un caz și altul al traducerii, e vorba de ceva de ce se servește Domnul ca să toarne peste oameni binecuvântările și darurile Sale.

Expresia aceasta însă, nu-și are sensul adevărat de fereastră din sticlă, fier sau lemn. Ci prin ele vedem cum Dumnezeu e gata și vrea să ne dăruiască din binecuvântările Sale. Prin fereastră pătrunde privirea din afară înăuntru ori din lăuntru în afară.

Fereastră poate fi în două feluri. Poate fi **fereastră închisă**. Ați încercat vreodată să aruncați apă prin geamul unei ferestre închise? Ați putut? Ce răspundeți? Apa a căzut — tot înăuntru. Dar o fereastră poate fi **fereastră deschisă**. În acest caz Dumnezeu ar putea turna din binecuvântările Sale peste noi și ele ar ajunge.

Care e mai bună?

Care mai bună pentru noi din aceste poziții ale ferestrei? Dacă ferestrele cerului sunt închise pentru noi, atunci, noi nu avem nicio comunicare, suntem în umbra cerului, relațiile noastre sunt rupte, nu poate fi nicio apropiere. Dar dacă ele vor fi deschise, atunci noi ne vom îmbogăți, vom primi mai mult și încontinuu; binecuvântarea Sa va fi un râu, care curge mereu. Vom fi atunci constienți de apropierea Sa, vom deveni cuvântul și graiul lui Dumnezeu, mărturia Duhului. Vom cănăta în sufletele noastre obosite și hărțuite de atâtea ispite și greutăți, daruri noi, puteri noi și bucurie. Dumnezeu ne va vorbi în mod personal ca lui Samuil și prorocilor.

Și vom mai avea prezența Domnului, cuvântul Lui, iar binecuvântarea va fi turnată din belșug peste sufletele, caracterele și voințele noastre, în casele noastre, peste iubii noștri, în serviciul și în bisericile noastre. Și tot ceace înțelegem noi prin conlucrare, și plinătate a Duhului Sfânt, va fi peste noi, reînviind, sfințind și dând energie.

Astea cam pot fi spuse despre o fereastră închisă sau deschisă. Cum vrei tu să fie pentru tine? Dar eu nu mă pot stăpâni să nu strig în numele tuturor credincioșilor că, noi vrem să avem ferestrele cerului deschise.

Singura condiție

Eu nu pot deschide ferestrele cerului. Aceasta numai Dumnezeu o poate face. „Eu voi deschide...” e promisiunea, numai El o poate îndeplini. Și ca la oameni roși de o curiozitate mare ne întrebăm: „Când și în ce condiții deschide Dumnezeu ferestrele cerului?” Răspunsul e simplu, arătat în text: „Aduceți darurile voastre la casa vistieriei...”

Aceasta a fost condiția Vechiului Testament. Ea poate fi și condiția noastră. Cei de sub Vechiul Testament au fost sub lege, noi suntem sub har, Dumnezeu ni s'a descoperit în Domnul Isus, răstignit pe cruce. Înaintea acestei jertfe, a unei astfel de descoperiri, toate calculele zecuielilor sunt fără valoare. E un fapt însă, că, un strop din sângele lui Isus a căzut peste cuvintele lui Maleahi. Cetiți și gândiți-vă: „Aduceți voi toți... în casa vistieriei...”

Aduceți toate! Aceasta e condițiunea lui Dumnezeu. Dacă ea va fi îndeplinită, El, va deschide ferestrele nevăzute ale cerului și va turna din binecuvântările Sale.

Scumpii mei, noi avem o ilustrație vie de ce înseamnă să aduci totul lui Dumnezeu. Noi cunoaștem pe cineva căruia ferestrele cerului au fost încontinuu deschise. El a fost Domnul nostru Isus Hristos. Ferestrele cerului l-au fost deschise la Iordan. „Și îndată, când iese Isus din apă. El a văzut cerurile deschise, și Duhul pogorându-se peste El ca un porumbel. Și din ceruri s'a auzit

un glas, care zicea: „Tu ești Fiul Meu prea iubit, în Tine Imi găsesc toată plăcerea.” (Marcu 1:10—11). Cerul a fost deschis pentru El pe munte, la schimbarea la față. „Fața Sa a strălucit ca soarele și hainele l s'au făcut albe ca lumina.”

Ferestrele cerului l-au fost deschise iarăși la învierea din morți. Cred că acest moment a fost pentru Isus cel mai frumos, când Dumnezeu a venit să-L ridice din mormânt. El a fost omorât sub ura oamenilor și sub puterea întinericului. Dar iubirea și puterea lui Dumnezeu au fost trezite. Ferestrele cerului l-au fost deschise și răul gloriei a fost revărsat peste mormânt. Și în dimineața învierii cerul a radiat, iar îngerii coborau, cerul era deschis.

De ce ferestrele cerului au fost deschise lui Isus? Simplu, pentru că El a adus totul la Dumnezeu. El S'a dedicat pe Sine complet lui Dumnezeu.

Duhul Sfânt

Să ne rugăm ca Domnul să deschidă ferestrele cerului pentru noi și să ne pogoare Duhul Sfânt ca peste Mântuitorul la Iordan, trimițându-ne astfel bucurie și putere. **Duhul Sfânt numai atunci poate coborâ când ferestrele cerului sunt deschise.** Aceasta e un adânc înțeles a porumbelului ca simbol al Duhului Sfânt. Pot spune cu adâncă reverență, că, Duhul Sfânt e pasărea care așteaptă să-și ia sborul când ferestrele sunt deschise. O Doamne, deschide ferestrele cerului ca Duhul Tău să se pogoare peste noi!

Dar noi trebuie pe lângă rugăciune să ne aducem pe noi, în întregime, cu tot ce e al nostru Domnului. Așa a făcut Isus la Iordan. Pentru noi, fie aceste clipe, achastă atmosferă, realitatea spirituală a Iordanului. Să aducem acum totul ce e al nostru la Dumnezeu, să ne dedicăm cu totul Lui. Să fim ai Lui noi și tot ce e al nostru.

Ai adus tu suflete al meu totul la Dumnezeu? Te-ai dedicat tu Lui? Sunt ferestrele cerului deschise pentru tine? E pogorât Duhul Sfânt în viața ta? Luminile Domnului sunt aprinse în întunec? Puterea lui Dumnezeu înlocuiește slăbiciunile? Schimbarea luminează viața ta spirituală?

„Cine crede în Mine chiar dacă a murit va trăi”. Ioan 11:25.

ZACHEU

Luca 19-1-10

Cuvinte, gânduri, constatări și meditații

Versetele acestea sunt o măreață și minunată priveghere spirituală, la care privind ne vom hrăni sufletele noastre. Cu cât vom privi mai cu atenție, cu atât vom vedea mai bine frumusețea și strălucirea spirituală. Cu cât cineva se învață să privească mai bine, cu atât are un câștig mai mare.

Isus...

Cu acest cuvânt începe cap. 19 și într-adevăr nu mai este alt cuvânt, un alt nume, cu care să înceapă. Acesta este numele pământesc al scumpului nostru Mântuitor. Nimeni dintre oamenii n'a îndrăznit să se numească cu acest nume sfânt. Acest nume este unic în felul său. Pomenind acest nume simțеști lângă tine pe Mântuitorul. Când un spiritist cheamă spiritele, ele vin. Mântuitorul și Domnul meu e întotdeauna lângă mine. Cineva începea în fiecare dimineață: „Isuse, eu sunt al Tău, ajută-mă să nu uit aceasta niciodată.” Iar seara încheia ziua prin aceste cuvinte: „Doamne Isuse legăturile noastre de prietenie sunt aceleași, eu sunt al Tău, iar Tu ești al meu cu totul. Ce familiaritate dulce, ce legătură strânsă între sufletul curat și Domnul Isus. Când religia ori cât de bună ar fi, își mută sediul dela suflet la rațiune atunci omul e mort, fără ea să fie îngropat. O fată musulmană trecu la creștinism. Părinții o otrăviră. Ea simțea puterea morții cum începe s'o distrugă, în timp ce sta la masă în familie. Nu putea să spună mai mult în inima ei decât: Isus... Isus, și în timp ce ea pomena acest nume, valuri de lumină, putere, veneau în ea, și astfel a fost scăpată din ghiarele morții.

Cum cetești?

Numele Domnului e pomenit în aceste versete de patru ori. Dacă ȳetim cu luare aminte, mai găsim numele Domnului încă de patru ori de data aceasta, însă sub expresiile: „Fiul omului, Înaintea Domnului, etc.” — „Astăzi a intrat mântuirea în casa ta” etc. (adică Cel ce mântuiește).

Dar cum credeți scumpi ceterorii, numai de opt ori să se găsească numele Mântuitorului în aceste versete? E prea puțin. Dacă cercetăm puțin cu mai mare luare aminte, găsim numele sau pe Domnul încă de opt ori. Trebuie aici să cetim cu atenție, fără grabă, de exemplu: expresiile: „A intrat să găzduiască la un păcătos...” „Pe drumul acela avea să treacă...” sau: „L'a primit cu bucurie.” Aici nu vedem deloc pomenit numele Mântuitorului și totuși El iese la iveală, nu numai atât, dar El este centrul cuvintelor.

De opt ori acest nume prea sfânt e po-

menit, de opt ori se înțelege. În cartea vieții tale numele Domnului Isus trebuie să fie făcut vizibil pentru cei orbi nărturisit, dar tot odată ei trebuie să-L vadă celind în viața ta, tot cu aceea putere. Isus e cu tine ori îl vezi, ori nu, aceasta înseamnă credință nu sentiment sau simțire. Evanghelia ne vorbește despre Isus Hristos, iar epistolele despre Hristos Isus. Este acelaș lucru? Nicidecum. Isus e nume pământesc. Dumnezeu întrupat, Fiul omului, care suferă pe cruce, care e omorât și moare pentru răscumpărarea noastră. Hristos este numele ceresc, este Isus înviat, Dumnezeu în slavă, este Domn, care are la îndemână totul. El păzește, binecuvintează încontinuu. (Ef. 1. 3. 20:2, 6.)

Isus... ce nume plăcut, ce prieten aproape, ce ajutor imediat! Un tânăr dormea în podul casei, deodată casa începu să tremure, auzea prin aer groaznice văjălturi, din clipă în clipă aștepta sfârșitul. Era după miezul nopții, viața trăită striga împotriva lui, atunci văzu că încă nu-i târziu, se puse în genunchi și zise: „Doamne Isuse, știi cine sunt... un mare păcătos, Te rog iartă-mă. Ce s'a întâmplat nu știu; dar spuneau alții că, prins de o bucurie necunoscută până atunci, veni în casă, i-a sculat pe ai săi și le-a zis: „Am fost păcătos mare, Isus m'a mântuit; sculați-vă și să ne rugăm Domnului. Scump suflet, numai o singură lipsă mare ai și anume de ISUS.

Știi ce a făcut El pentru tine:

„A sângerat pe negre căi”

„Sub umilinți ce nu le știe cerul”

„El n'a gemut când îl străpunse fierul

„De s'au culremurat și ucigașii Săi.

(Cerna)

Dacă mergem mai departe prin acest colț spiritual, întâlnim un cuvânt, pe cât de mic, pe atât de nepătruns „om” — mister într-un cuvânt. (verset. 2).

Un om

Omul e o ființă simplă de tot, am fi ispițiți să zicem. Suntem prea familiarizați cu el, să mai încercăm să-l pătrundem. Il putem cunoaște după mers, înfățișare, după voce, privire, după idealul ce-l urmărește în viață, după literele cum le scrie. Toate aceste vorbesc într-adevăr ce se petrece înlăuntrul lui, nu însă ce este el.

Când aprofundezi omul, te pierzi în țara misterului, în necunoscut de unde te întorești și mai trist și mai desamăgit decât ai crezut. Cea ce vedem noi nu este om, ci corpul omului. Pe adevăratul om (nu vorbesc de corp, ci de ființă), încă nici un fotograf nu l-a fotografiat. Ni-

meni nu l-a cântărit sau măsurat. Nimeni nu-l poate prețui îndeajuns, pentru că nimeni nu l-a cunoscut. Ca să cunoști omul trebuie să fii supraom. Ca să fii trăit două vieți, cea de aici și de dincolo în cea mai mare cunoștință posibilă. Omul închis în peștera-i de lut, nu poate vedea realitatea, ci numai umbre, imagini, idoli aparente, nu vede soarele, ci numai curcubeul. Ajunge să se bucure de umbre de plăceri și nu știe că se bucură de distrugerea sa. Plăcerea trupului în dicționarul etern se strălucește cu întemnițarea sau moartea sufletului. Când e stăpânul aparențelor, pierde realitatea. Când pierde contactul cu lumea superioară cea înfioară, îl umple. Când se crede stăpân, este rob. Când se știe robul lui Hristos, stăpânește tot. Când zidește pe simțuri, care reprezintă vremea, începe degenerația, coborând în abis mai jos ca animalele. Când zidește pe spiritualitate, ajunge Fiul lui Dumnezeu și stăpânul creațiunii ca moștenitor. Omul...

Majestatea sa omul!

El este capo-d'opera lui Dumnezeu în creațiune. Dumnezeu nu-i poruncește, ci îi arată, îl cheamă să-i fie conlucrător. Om înseamnă viață din Dumnezeu, chipul lui Dumnezeu. Dumnezeu se ocupă de om mai mult decât de orice altă creație. Dumnezeu nu se poate despărți de om, nu pentru că nu-l cunoaște, ci tocmai pentru că îl cunoaște. Vizionarii, profeții care au reușit să vadă realitatea supremă au rămas așa de surprinși de grija și de prezența lui Dumnezeu în viața omului încât s'au întrebat mirați și ei: „Ce este omul... să-L cercetezi în toate clipele?” (Iov. 7. 17. Ps. 8. 4). Desigur răspunsul nu l-au putut avea, știți de ce? Noi vedem în om numai rău, pentru că nu suntem mai buni. Dumnezeu nu s'a înjosit deloc când a luat chip de om. Demnitatea de om este cea mai înaltă. Orișicum ar fi, omul, nimeni n'are dreptul sau autorizația să-l înjosească sau să-l disprețuiască. Supremul nostru cunoscător ne-a dat două porunci față de om în viața noastră personală, să-l iubim și să-l ajutăm. Domnul Isus înălțat în gloria eternă — Dumnezeu veșnic slăvit se confundă și acum cu omul prin cuvintele: „Mie mi-ai făcut” și aceasta când faci milă față de aproapele.

Și cât de bine immortalizează scriitorul nostru Cerna această idee.

„Nici sorii ce descopăr un colț din

„Nimic nu prețuiește cât un fir de milă
„Cât clipa sfântă în care o mână de

„A mângăiat o rană și-o lacrimă a sters”

Nimeni n'are dreptul să-l coboare pe om de pe tronul de rege al pământului și de pe treapta de reprezentant al lui Dumnezeu pe pământ.

„Domnul Isus a spus: Eu sunt Lumina lumii”. Ioan 8:12.

Studiu biblic

CELE PATRU FIARE

Daniel 7.

ID.

Depe acum, el este așa. Dar ce va fi atunci, când fiara va ajunge la plina sa dezvoltare, și când dinții săi și coarnele sale vor fi în toată puterea lor?

Vorbind de timpurile acelea, Isus Hristos spune că, vor trebui să fie scurtate din dragoste pentru cei aleși. (Mat. 24, e 2). Acesta este gândul meu, iubite celor asupra misterului celor patru fiare, de care pot să spun cu adevărat că l-am studiat ani îndelungați cu toată atențiunea, cu toată grija de care am fost capabil.

Dacă explicațiunea pe care v-o propun este adevărată, ea poate cel puțin să servească ca stăvnic indicator pentru o altă mai bună explicație, mai conformă scripturii și istoriei.

Ceiace, cel puțin, este foarte evident, e în acest mister nu este același ca și misterul statuii, atât pentru motivele care au fost date, cât și pentru alte motive, pe care le vom reda mai târziu. Examenul acestor fiare nu este, într-adevăr, terminat. Noi vom reveni în fenomenul care urmează, unde combinat cu fiarele Apocalipsului, identificarea lor va apare și mai claritoare.

N. T. Recunoaștem aici teoria „omului din dela natură” a lui Jean Jacques Rousseau. Prima etapă a religiunii naturale: Ea începe să se numească Deism, în Dumnezeu statornic, atingând Ponticismul (sistem care nu admite alt Dumnezeu, decât o substanță infinită) străină de gândurile, că și de rugăciunile oamenilor; Dumnezeu care e mai repede o entitate decât o substanță, o inteligență creatoare, asta-i totul; un Dumnezeu cu care învinete dreptate, iubire n-au nici o legătură. (Voltaire, Spinoza, Enciclopedia...))

Religiunea naturală, mama materialismului, a sfârșit prin a vomita pe acest Dumnezeu, și din această murdărie a ieșit nihilismul, tatăl comunismului, care este natura perfectă la care e aproape de a ajunge fiara a patra, anti-Christ, anti-Dumnezeu.

Până acum cincizeci de ani, religiunea naturală, luând toate formele, toate împăcămintele, chiar mantaua creștinismului, s'a mulțumit să nege minunea și să se arză supra-naturalul din crezul său. În fond aceasta revine la negarea lui Dumnezeu. Ce este oare un Dumnezeu totputernic, căruia i se refuză puterea dreptul de a face minuni, în particular cea mai formidabilă minune: transformarea lumii actuale într-o împărăție a lui Dumnezeu la simplul cuvânt „să fie”

al Creatorului!

Religiunea naturală vrea o împărăție a lui Dumnezeu, dar o împărăție a lui Dumnezeu fabricată în toate părțile ei de oameni. Partizanii lui Bergom și William James, au consacrat ideea că, fără de om Dumnezeu nu poate face nimic.

Eu vă întreb, nu e oare nelegiuirea ideea unui Dumnezeu, care are nevoie de o mână de ajutor a omului pentru ca să iasă din încurcătură?

Nu poartă ea pecetea anti-Christului?

Moartea fiarei a patra și urmările sale

Daniel 7, 9—13. „Mă uitam la aceste lucruri până când s'au așezat niște scaune de domnie. Și un îmbătrânit de zile a șezut jos. Haina lui era albă ca zăpada și părul capului Lui ca niște lână curată; scaunul Lui de domnie era ca niște flăcări de foc și roatele lui ca un foc aprins. Un râu de foc curgea și eșia dinaintea Lui. Mii de mii de slujitori îi slujeau și de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui. S'a finit judecata și s'au deschis cărțile. Eu mă uitam mereu din pricina cuvintelor de trufie pe care le rostea cornul acela: m'am uitat până ce fiara a fost ucisă și trupul ei a fost nimicit și aruncat în foc, ca să fie ars. Și celelalte fiare au fost desbrăcate de puterea lor, dar li s'a îngădui o lungire de viață până la o vreme și un ceas anumit.

Ne rămâne acum să examinăm partea cea mai clară a viziunii. Ea face urmare imediată la studiul nostru principal și se referă la sfârșitul fiarelor, în special celei a patra; ea se referă la tot ceace trebuie să vină.

Este aceea ce a văzut și profetul, pentru timpurile din urmă, în momentul când această fiară atinge punctul culminant al puterii sale, când ea persecută cu furie pe sfinții lui Dumnezeu.

Profetul vede aducându-se tronuri pentru judecători care trebuie să fi cunoscut cauza și să judece cu suveranitate. Voi veți vedea acel tribunal constituindu-se pentru același scop, ca în cap. 4 al Apocalipsei lui Ioan.

Sentința fu următoarea: *condamnarea fiarei a patra la o moarte violentă, fără leac și zăbavă; corpul său — nu cel fizic, ci moral, aruncat în flăcări; puterea luată dela celelalte fiare, dar viața i s'a prelungit pentru un timp încă.*

Această sentință fiind dată irevocabil și înainte chiar de executarea ei, profetul spune că vede venind pe nouii cerului o persoană minunată, semănând cu un fiu de om. Intrând în această majes-

toasă adunare, El înaintă până la tronul lui Dumnezeu și El primi acolo din mâna celui Atotputernic, puterea, onoarea și împărăția; și ca o consecință a acestei investiri de putere, toate popoarele, triburile și limbile pământului îl vor servi deacum înainte ca legitimul și singurul lor Suveran.

Mai departe, (în versetul 26), vorbind de relele răspândite în lume de fiara a patra, mai ales prin mijlocul cornului cel din urmă, profetul aude proclamându-se motivul pentru care se reunește acest consiliu așa de maiestos și solemn:

„Apoi va veni judecata și i se va lua stăpânirea, care va fi prăbușită și nimicită pentru totdeauna. Dar domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor care sunt pretutindeni sub ceruri, se vor da poporului sfinților Celui Prea Înalt. Împărăția Lui este o împărăție veșnică și toate puterile îi vor sluji și-i vor asculta.” (Daniel 7, 26—27).

Și acum, amicul meu, după ce ai cetit și considerat cu atenție acest text, cu tot contextul lui, spune-mi sincer: „Ce crezi despre tot ce e vestit aici cu atâta claritate? Totul ce e spus, va veni sau nu într-o zi? Putem noi să credem și să așteptăm, după cum este scris? Sau trebuie să ne batem joc, să-L smulgem din Biblie ca pe un lucru nu numai nefolositor, dar periculos?”

Putem noi crede, că în timpurile acestea, Dumnezeu va stabili un fel de consiliu solemn, pentru ca să ia dela oameni toată puterea, pe care ei au primit-o din mâna Sa?

Putem noi crede apoi că, puterea fiind luată dela oameni, această putere va fi dată, prin chiar consiliul acesta, în mâinile Fiului omului sau a Omului Dumnezeu, Isus Hristos, nu numai *de drept*, cum El o posedă acum, dar și *de fapt*? Putem noi crede deasemenea că, această putere va fi dată, în același timp lui Isus Hristos, Regele suprem și acelor ce vor domni cu El, adică poporului sfinților Celui Prea Înalt, cum reiese din textul din Apocalips 20, 4: „Ei vor trăi și domni cu Hristos timp de o mie de ani?”

Putem noi crede în sfârșit că toate popoarele, triburile și limbile vor servi de-acum pe Hristos și pe sfinții Săi după ce aceștia vor lua în stăpânire toată împărăția care e sub soare?

În rezumat, putem noi crede că, după venirea lui Mesia, venire de care toți creștinii cred, sau ar trebui să creadă, că după pedepsirea fiarei a patra sau Antichrist, că după distrugerea totală a întregului mister de nedreptate, vor rămâne pe pământul nostru popoare, triburi și limbi, care vor servi pe Regele suprem și pe sfinți și îi vor asculta Lui? (Urmează în Nr.-ul viitor: „Cer nou și pământ nou”)

De vorbă cu finerii

Prileji de mărturie

Foarte mulți credincioși știu numai că, trebuie să mărturisească pe Isus și jertfa Sa, dar nu practică de loc acest lucru. Aceasta pe lângă că e un păcat care va fi pedepsit, e păgubi-toare pentru oam-eni, semenii noștri, știind de jertfa mântuitoare a Domnului Isus, vor muri în păcate, — deci pierduți. Și cine poartă vina? Tu

cel credincios, care ai știut că Isus mântuiește, și ai știut că omul nemântuit e pierdut și ai tăcut, nu ai arătat celui păcătoș calea și crucea depe Golgota.

Un credincios trebuie să folosească toate ocaziile pentru a-L mărturisi pe Domnul Isus și jertfa de pe cruce. Iar dacă nu avem astfel de ocazii, să le creiem noi. Undeva era scris un foarte frumos caz, cum un credincios și-a creiat o ocazie de a mărturisi. Se spune că, la margina de drum, un om sfărâma piatra cu care avea să fie pietruit acel drum.

Cum el era un bun credincios, în timp ce lucra la sfărâmarea de piatră, cânta încet un cântec de slavă pentru bunătatea Domnului. Lucrând așa, vine lângă el un copil, Muncitorul ca să lege vorba cu el, îl întreabă: „Ei, copile, te-ai rugat tu astăzi?” Copilul îi răspunse: „Nu, eu nu mă rog niciodată.” Mirat spărgătorul de piatră îl mai întreabă: „De ce?”

Copilul mărturisi atunci: „Tata spune că nu e nevoie să ne rugăm, fiindcă nu este Dumnezeu.”

Credinciosul privi cu milă spre copilăndru, luă o piatră de jos, — și dându-i-o — îi zise: „Du piatra aceasta tatălui tău, și spune-i să facă și el una, fie cât de mică. Și numai după aceea să spună dacă este sau nu Dumnezeu.”

Cuvintele acestea au rămas cu siguranță neuitate pentru toată viața copilului. Și poate când tatăl a primit piatra trimisă, s'o fi gândit și el, că în adevăr Universul acesta trebuie să fie făcut de cineva. Gândind așa, cine știe dacă nu a fost călăuzit pe cărarea credinței? Iată dar, cum un credincios care vrea să-L mărturisească pe Salvatorul, poate face acest lucru. El folosește ocaziile și dacă nu le are, le creiază.

Ești creștin?

„Ce întrebare ciudată!” îți zici tu, cititorule; și îndată și răspunzi: „Oare nu sunt botezat și nu cunosc adevărurile de căpetenie ale religiei creștine? Nu mă închin, nu merg la biserică, nu m'am spovedit și nu m'am împărtășit din când în când?”

Nu de asta te întreb eu. Nu te întreb dacă ești un om care poartă numele de creștin și dacă îți de o biserică sau de altă. Nu. Eu te întreb dacă ești creștin, adică dacă ești un ucenic sau o ucenică a Domnului Hristos, dacă îi urmezi Lui, trăind în ascultare de El, deci dacă îl ai pe El ca Stăpân și ca Învățător al tău. Întrebarea s'ar mai putea pune și așa: „Ești tu un om născut din nou? Ai crezut tu și crezi cu toată inima ta în Domnul Isus Hristos, așa cum îl arată Sfânta Scriptură, și te-ai predat Lui ca să asculți în toate și în totul numai de El?”

Cei dintâi oameni cărora li s'a dat numele de creștini au fost credincioșii din Antiohia de pe vremea Apostolului Pavel (Faptele Apostolilor 11. 26). Acei oameni crezuseră din toată inima în Domnul Isus și se întorseseră la El; ei aveau păcatele iertate și erau gata ca, pentru credința lor în Hristos, să sufere ocară și disprețul lumii și nu cunoșteau alt scop al vieții lor decât să facă voia Domnului în toate și astfel să-L preamărească prin cuvântul și prin viața lor. Ei arătau în viața lor o asemănare așa de mare cu Domnul Hristos, încât lumea i-a numit „creștini”. După cum în fiecare strop de rouă se oglindește soarele întreg, tot așa fiecare din acei credincioși oglindea pe Domnul Hristos. Insușirile și virtuțile Domnului Hristos: iubirea, pacea, bucuria, răbdarea, bunătatea, blândetea, înfrângerea și celelalte, se vedeau și la acei credincioși; de aceea lumea a vorbit despre ei și i-a numit creștini.

Ești și tu un astfel de creștin, iubite cititor? Trebuie să fii. Și dacă nu ești așa.

Un credincios nu tace. Acesta e un semn distinctiv al lui. Mărturia crucii, propovăduirea Evangheliei e o mireasmă a omului mântuit, e o dovadă că în adevăr e mântuit. Dacă tu taci, e tocmai o dovadă contrară, adică încă tu nu ești mântuit. „Dacă ei vor tăcea, pietrele vor striga”, — a spus Domnul Isus. Și mi-e teamă că pietrele azi depun mai multă mărturie decât mulți dintre noi.

Propovăduiește, depune mărturie, spune, arată, învață ceace a făcut El în viața ta!

vrei să-mi îngădui să-ți pun alte câte întrebări? Crede-mă că fac lucrul acesta nu ca să te jignesc sau să te supăr, pentru binele tău veșnic. Nu-ți închide inima și nu-mi răspunde cu asprime: „Te privește pe tine? Vezi-ți de tine!” Te rog din suflet ascultă-mă câteva pe, căci nu urmăresc decât binele și folosul tău!

De ce nu ești un creștin în înțelesul mai sus? Poate din pricină că, te atunci gândește-te la vorba Domnului Isus Hristos, care a spus: „Oricine se rușina de Mine și de cuvintele Mele, acest neam preacurvar și păcătos, și Omului se va rușina de el, când va veni în slava Tatălui Său” (Marcu 8. 38). Ce îți mai mult: la ceea ce zic și gândesc oamenii despre tine sau la ceea ce zice și gândesc Dumnezeu despre tine?

Sau zici cumva: „Dacă eu îmi fac datoria cât pot mai bine, atunci și Dumnezeu trebuie să fie mulțumit cu mine.” Dacă gândești așa, ascultă ce zice Domnul Hristos: „Dacă un om nu se naște din nou, nu poate să vadă împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3. 3); iar Iacov scrie epistola sa: „Cine păzește toată legea, greșește într-o singură poruncă, se vinovăte de toate poruncile” (2. 10).

Sau este la mijloc faptul că nu vrei să lași de orice lucru rău? Atunci ia seama la cuvântul Domnului Hristos, care zice: „Ce ar folosi unui om să doborâscă toată lumea, dacă își pierde sufletul?” (Matei 16. 26).

Sau zici: „Dar unde mai vezi în zilele noastre creștini adevărați? Nici ei aceia care spun că sunt creștini adevărați, nici ei nu sunt cu mult mai buni decât mine.” Atunci află că stă scris în Scriptură: „Toți ne vom înfățișa în fața scaunului de judecată al lui Dumnezeu. Așa că fiecare din noi are să dea seama teală despre sine însuși lui Dumnezeu” (Romani 14. 10—12).

Sau te temi cumva că vina ta este de mare încât Dumnezeu nu te mai iartă și nu te mai iartă? Atunci ascultă ce zice Scriptura: „Veniți totuși să ne decăim, zice Domnul. De vor fi păcate voastre cum este cârmăzul, se vor face albe ca zăpadă; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lăna” (Isaia 1. 18). „Sângele lui Isus Hristos ne curățește de orice păcat” (I. Ioan 1. 7).

Sau, în sfârșit, te gândești că, dacă fi să te hotărăști să urmezi Domnul Hristos, deci să te faci un adevărat creștin, n'ai să poți să stăruiești până la capăt? Ascultă: „Acela care a început voi această bună lucrare, o va isprăvi” (Filipeni 1. 6).

A. P.

(Continuare în pag. 8-a)

„Spun lucrurile acestea pentru ca să fiți mântuiți”. Ioan 5:34.

Crisori de Duminică

Legătura cu Dumnezeu

Sunt îngrijorat de sufletul tău. Probabil greutățile și sarcinile vieții au slăbit legătura ta cu Domnul. Trebuie să-ți amintesc acum, că, greutățile au dus în mod deosebit la una din două stări. Unii, credincioși, atunci când au ajuns în greutăți au pierdut credința, dragostea și au rupt legătura lor cu Domnul Isus.

Alții însă, când au ajuns în greutăți s-au încredințat mai mult, și atunci au avut cele mai frumoase și bogate experiențe în viață. În timpul de greutăți mari din viața prigonirilor, intrate în istorie, unii trădau pe Isus, iar alții au rămas încredințându-se pentru credința lor în El.

De aceea, pentru a nu cădea într-un al doilea mare păcat al pierderii credinței în Domnul Isus, ți-am scris aceste rânduri. Psalmistul cântă: „Oridecât-ori mă voi încredința în Tine.” El face încredința ca un copil, care atunci când joacă și se înfrică de ceva aicargă la mama. Acolo se simte el mai sigur. Așa și în psalmi avem frumoasă expresie despre Domnul, „Tu ești un adăpost, care nu lipsește niciodată din neamuri.” Cei cari au cântat acele cuvinte, și înălțându-le au trăit, le-au gustat dulceața.

Cred că ști că numai când legătura cu Domnul e bună, numai atunci pot ajunge rugăciunile noastre până la El. Și numai atunci, pot ajunge binecuvântările Lui până la noi.

Legătura cu Domnul începe în clipa când, părăsind păcatul te-ai întors cu poartă și cu o credință sinceră la El, trădându-ți viața. Îți mărturisesc în această scrisoare că doresc din tot sufletul ca să ai această legătură, să ai grija nu prin faptele vieții să rupi firul ei ca din clipă în clipă să devii o lăcră și mai puternică. Îți doresc aceasta ca sufletului meu.

BADEA LECA

„Salvați sufletele noastre!”

(Urmare din pag. 2-a)

Aruncăm în valuri și să-i salvăm. Prin aceasta ne facem dăria, le împlinim rugămintea și prințesa lor, câștigăm mulțumirea spirituală că, am făcut ceva și aducem bucurie în ceruri.

Ajută-ne Doamne ca să putem înțelege strigătul celor pierduți, să-i aruncăm în valuri și să-i salvăm la Tine!

Petru Popovici

Din lumea religioasă

Dela noi

Casa orfanilor Simeria, str. A Mureșanu 15, jud. Hunedoara. Anunță celor ce iubesc lucrul între orfani că, s'a mai adăugat încă 3 fetițe orfane la numărul copiilor din orfelinat.

Mulțumim în numele Domnului tuturor care ajută această lucrare de binefacere.

* * *

Duminică d. m. în ziua de 2 Noembrie a. c. surorile tinere din Arad-Șega au predat un frumos program, la care au fost mai multe poezii. Corul fetelor și corul mixt au cântat spre slava Domnului. Programul a fost condus de M. Brândăș și M. Pojar, iar din cuvântul Domnului au predicat frații A. Ruja și I. Truța.

* * *

În luna Octombrie a. c. bisericele creștine baptiste din: Lupeni, Petroșani, Petrila și Sonea din Valea Jiului, jud. Hunedoara, au ținut fiecare câte un program de zidire sufletească, compus din cântării, poezii și predici, rostite de mai mulți frați. S'au strâns ajutorare pentru ranișii din spitalul Deva.

* * *

Frații și surorile din Mediaș au fost vizitați pentru a se bucura și mângăia împreună de frați din mai multe comune.

Cu această ocazie au avut un frumos program, condus de fr. Ghib N. Iar din cuvântul Domnului au vorbit frații: I. Dan, M. Flueraș, Căluț Moise (Tiur), Micoș și Toma Ioan. Corul din loc și din Dicioșanmartin condus de fr. I. Răduț și Tocaci au cântat spre slava Domnului.

Rugăm pe toți frați, cari au restanțe la revista noastră, să binevoiască a trimite cât mai urgent banii. Cine întârzie, pe anul viitor nu va mai primi nimic pe credit.

Născut abonat pe 1941 să nu rămână neabonat pe 1942. Farul în anul viitor vă va aduce multe surprize fericite.

În ziua de 2 Noembrie a. c. frații din com. Dezna, jud. Arad, au avut un botez cu 11 suflete. Au luat parte frați și surori din jur, precum și corul fraților din com. Laz. Actul botezului a fost îndeplinit de fr. V. Belcu, Bun Ștefan și Cristea Moise.

Dela depozitul de literatură

Frații sunt rugați să la la cu încredință că expedierile nu se mai pot face acum. Când se va putea vom anunța.

RĂBDAREA

de TUȚY ȘIRIANU

Ferice este acel suflet
Ce 'n lume răbdă chinul
Iubind pe cei ce-l chinuște,
Iertând pe cei ce l-au zdrobit

Ferice este acel suflet
Ce răbdă, suferă și tace,
Că el în loc să se răzbune
Iubește, iartă și vrea pace.

Când rabzi tăcut orice durere
Și când răbdând tu ierți mereu,
Urmezi pe calea arătată
De sfântul Fiu de Dumnezeu.

Hristos, model desăvârșit
De dragoste și de răbdare,
Pe cruce s'a rugat ferbinte
Cerând dușmanilor iertare.

Deși zdrobit în chinuri grele
Răbdând orice dupăl lor plac
Isus strigat-a: „Ah, Părinte,
Ii iartă că nu știu ce fac.”

Răbdare, tu ești mântuirea,
Că'n tine Isus a salvat
O lume 'ntreagă dela moarte
Și din adâncul de păcat.

Răbdare, ești nemărginită,
Iubești iertând și rabzi mereu,
Că tu provini din Providență,
Din sfântul Fiu de Dumnezeu.

Răbdare, tu ești o comoară,
Un dar născut din Dumnezeu,
Că nu răzbuni, ci ierți într'una,
Tu taci plângând și rabzi mereu...

COȘULEȚUL CU MERE DE AUR

Ateul și credincioasa

Odată un necredincios a ținut într'un sat o cuvântare, prin care a căutat să convingă pe oameni că, nu este Dumnezeu. După ce a terminat de vorbit, a spus celor de față că, e gata să stea cu oricare din ei de vorbă asupra celor vorbite. Atunci o femeie bătrână, aplecată de povara anilor, s'a apropiat și grăi celui ce vorbise împotriva lui Dumnezeu: „Domnule ași vrea să te întreb ceva.”

— „Cu plăcere! Spune ce ai de spus.” Ea a răspuns: „Acum zece ani am rămas văduvă. Aveam opt copii, nici unul nu era de vreun ajutor, nu aveam nicio avere, decât Biblia. M'am călăuzit după ea și am rugat pe Dumnezeu să-mi ajute. Așa am fost în stare să mă întretin pe mine și pe copii mei. Acum merg spre moarte, dar sunt fericită, fiindcă voi intra în bucuria Domnului meu. Aceasta a făcut-o pentru mine credința mea. Ce a făcut pentru Dumneata necredința dumitaie?”

— „Bătrâno, — a spus vorbitorul — eu nu vreau să-ți iau mângâierea...”

— „Ți-ar fi toată truda în zadar, — răspunse femeia. Dar nu e vorba de asta. Eu te întreb: „Ce a făcut necredința dumitaie pentru dumneata?”

Omul a vrut iarăși să dea un răspuns în doi peri, dar oamenii au văzut încurcătura, în care l-a adus vorba femeii aceea și au râs. Omul a fost nevoit să plece de acolo rușinat pentru necredința lui.

Ce mare adevăr a spus psalmistul, când a cântat cuvintele: „Nebunul zice în inima sa: „Nu este Dumnezeu!” (Ps. 14:1). Tu ești credincios? Tu crezi din toată inima ta, din toată puterea ta și din cugetul tău în Domnul Dumnezeu? Controlează-ți sincer și adânc și vezi dacă ești cu adevărat un credincios.

Cele trei trepte

Credința, spunea un vestitor al Evangheliei, are trei trepte. Prima e treapta părăsirii. Credința părăsește. Ea e gata să părăsească totul ce ne ține departe de Dumnezeu. Orice gânduri, legături și obiceiuri moștenite, ea le părăsește. Ea îngroapă mândria noastră pentru totdeauna. Credința golește sufletul de tot ceace suntem noi și-l duce la Dumnezeu, ca să fie umplut cu har.

A doua treaptă a credinței e puterea credinței de a vedea ceace este nevăzut. Ea ne ajută să înțelegem pe Dumnezeu în Domnul Hristos, care ne spală fărâdelegile, ne curățește de orice nelegiuire, ne sfințește gândurile și faptele, împu-ternicindu-ne să facem ceace n'am fi

crezut vreodată că suntem în stare să facem. Iată ce ne descopere credința.

Și a treia treaptă a credinței e faptul că ea suferă. Și suferința credinței nu e numai în clipa, când ne-am întors la Domnul, ci e până la sfârșit. De aceea ea ne face să ne biziim pe plinătatea harului și pe puterea Celui Atotputernic. Prin suferință la biruință, prin cruce la coroană.

Ai urcat tu, cetitorule iubit, aceste trei trepte ale credinței? Ferice de acei ce prin credință se ridică din lumea aceasta, apropiindu-se de Dumnezeu.

După Domnul

Alexandru cel Mare străbătea cu armatele sale imperiul persian. Zăpada și ghița erau așa de mare, că armata trebuia să se oprească din mers. „Nu ne putem urma marșul” — spuneau soldații. Atunci Alexandru cel Mare se coboră de pe cal, luă un târnăcop și o lopată, se duse înaintea armatei sale și-și făcu drum prin ghiță și zăpadă.

Insuflețiți de o asemenea pildă, soldații strigară în cor: „Ce poate El, trebuie să putem și noi.” Puseră mâna pe lopeți și târnăcoape și în curând drumul era deschis, iar armata își urmă marșul triumfător.

Așa și voi tineri, cari îl urmați pe Domnul Isus, țineți-vă după El! Nu ascultați ce vă spun camarazii răi, momentele satanei respingeți-le, urmând credincioși pe Isus, numai atunci veți triumfa.

Adevărata dragoste

Într-o zi am întrebat pe un copil orb, dacă iubește pe Domnul Isus. Mișcat de această întrebare, copilul răspunse: „Nici nu vă puteți da seama cât de mult îl iubesc, și nici nu găsec cuvinte, care să arate dragostea pe care o am pentru El. Când voi fi în cer, numai atunci îi voi putea spune Lui această dragoste a mea.

Altădată acest copil a spus unei prietene, care avea milă de el, pentru că era orb: „Nu-mi pare rău de nimic. Cu ochii credinței eu văd pe Isus mai bine, de cum îl vezi tu cu ochii tăi buni.”

Un oaspe tăcut

Toți erau foarte ocupați în turnătorie într-o după masă de vară, când pe neașteptate, a venit un oaspe tăcut. Nimeni nu l-a zărit, nici când a venit, nici când a plecat. Cu toate acestea toți au rămas îngroziți, de trecerea acestui oaspe, căci unul din lucrători căzuse la pământ; era mort.

Acest oaspe tăcut era MOARTEA. Ea vine fără veste și fără să-ți dea răgaz să-ți termeni lucrul început.

Săptămâna trecută, oaspele acest groaznic a intrat într'un fabrică și a vit un lucrător. A avut bătăi de inimă spus medici.

Așa se poate să vină și la tine moarte pe neașteptate. De aceea ascultă cuvântul care spune:

„PREGĂTEȘTE-TE SĂ ÎNTALNEȘI PE DUMNEZEUL TĂU!”

Dumnezeu ne spune:

„FIȚI GATA!”

Ține-ți cuvântul dat

Un predicator găsi odată pe stradă fată mică plângând. Interesându-se de ea, află că, e în servicii și sparge o sticlă pentru care se temea să meargă acasă să-și dea să cumpere altă sticlă, dar găsi. „Peste un ceas am să fiu aici banii”, zise predicatorul către fetiță. mergând acasă, găsi o invitație de la un bun prieten, care îl invită la el la masă peste o oră. Imi pare rău, spuse predicatorul, dar nu pot să calc cuvântul dat fetiței.

Ajutorul celor fără ajutor

Domnul nu strânge decât pe cei risipiți.

El nu vindecă decât pe cei bolnavi.

El nu dă vedere decât celor orbi.

El nu dă viață decât celor morți.

El nu curăță decât pe cei păcătoși.

Esti creștin ?

(Continuare din pag. 6-a)

până în ziua lui Isus Hristos” (Fili 1. 6).

Încă un cuvânt. Iubite cetitor, știi tu zice Domnul Hristos despre aceia care sunt creștini numai cu numele? Iată zice: „Știu faptele tale: că îți mergi mele că trăiești, dar ești mort” (Apocalipsa 3. 1). Vrei tu să rămâi în această stare? Nădăjduesc că nu. De aceea, acum la Domnul Isus Hristos, primește în inima ta ca Mântuitor și Stăpân, privește necurmă spre El, gândește-te mereu la El și fii așa cum L-ai vedea cu ochii tăi lângă mereu; — atunci o viață nouă va lumina în tine, o viață în care Domnul Hristos va fi totul. Numai așa poți să fii creștin și numai așa ești creștin.